Λόγος εις την Β’ Κυριακή των Νηστειών (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 8 Μαρτίου, 2012

(*Ευαγγέλιο: Μαρκ. β' 1-12*)

Την περασμένη Κυριακή ακούσαμε το ευαγγέλιο που αναφέρεται στη θαυμαστή ισχύ που έχει η μεγάλη και δυναμική παρουσία του Χριστού. Ο Ναθαναήλ αμφισβητούσε τα λόγια του αποστόλου Φιλίππου πως είχε εμφανιστεί στον κόσμο ο από πολλού αναμενόμενος Μεσσίας, στο πρόσωπο του Ιησού του από Ναζαρέτ. Ο Ναθαναήλ όμως, με το που βρέθηκε κατά πρόσωπο με τον ίδιο τον Κύριο, αμέσως τον αναγνώρισε και τον ομολόγησε ως Υιό του Θεού και ως Βασιλιά του Ισραήλ. **Το σημερινό ευαγγέλιο** μας μιλάει για τις μεγάλες προσπάθειες και τον αγώνα που κατέβαλαν άνθρωποι με πραγματική πίστη για να παρουσιαστούν μπροστά στον Κύριο.

Τέσσερις άνθρωποι μετέφεραν έναν συνάνθρωπο ή φίλο τους που ήταν παραλυτικός. Τον μετέφεραν με το κρεβάτι του, αφού ήταν τόσο αδύνατος κι αβοήθητος, ώστε δε θα μπορούσε να μεταφερθεί διαφορετικά. Μάταια όμως προσπαθούσαν να περάσουν ανάμεσα από το πυκνό πλήθος και να πλησιάσουν τον Κύριο. Κι αφού αυτό δεν μπορούσαν να το κατορθώσουν, ανέβηκαν στην οροφή τής οικίας, την άνοιξαν, και με μεγάλη προσπάθεια κατέβασαν το κρεβάτι οπού κείτονταν ο άρρωστος και το ακούμπησαν μπροστά στα πόδια τού θαυματουργού Ιατρού. Τόσο μεγάλη ήταν η πίστη τους στο Χριστό.

«*Ιδών δε Ιησούς την πίστιν αυτών λέγει τώ παραλυτικώ΄ τέκνον, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου*» (*Μάρκ. Β’ 5*). Οι αμαρτίες σου συγχωρούνται, είπε ο Ιησούς στον παραλυτικό. Ο Χριστός δεν περίμενε ν’ ακούσει να εκφράζεται με λόγια η πίστη τους. Την είδε. Η πνευματική Του όραση εισχώρησε στα μύχια τής ανθρώπινης καρδιάς. Και κει, στα βάθη της, είδε τη μεγάλη τους πίστη. Με τα σωματικά Του μάτια είδε τις προσπάθειες και τον αγώνα τους να φέρουν τον άρρωστο άνθρωπο μπροστά Του. Η πίστη τους επομένως ήταν ολοφάνερη.

Η απιστία των γραμματέων που παρευρίσκονταν στο γεγονός αυτό ήταν επίσης ολοφάνερη στον Κύριο. «*Τί ούτος ούτω λαλεί βλασφημίας; Τίς δύναται αφιέναι αμαρτίας ει μη εις ο Θεός;*» (*Μάρκ. Β’ 8*). Αυτός βλασφημεί, έλεγαν μέσα τους. Ποιός

άλλος, εκτός από το Θεό, μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες;

Ο Κύριος «*επιγνούς τω πνεύματι αυτού ότι ούτως αυτοί διαλογίζονται εν εαυτοίς, είπεν αυτοίς΄ τί ταύτα διαλογίζεσθε εν ταις καρδίαις υμών;*» (*Μάρκ. Β' 8*). Ο Κύριος γνώριζε αυτά που σκέφτονταν κι άρχισε να τους επιτιμά με ήρεμο τρόπο. Γιατί σκέφτεστε τέτοια πράγματα; Ο Κύριος διαβάζει τις πονηρές καρδιές το ίδιο εύκολα που διαβάζει και τις αγνές. Όπως αναγνώρισε αμέσως την αγνή και καθαρή καρδιά τού Ναθαναήλ, που δεν είχε πονηριά και δόλο, έτσι αναγνώρισε αμέσως τις ακάθαρτες καρδιές των γραμματέων, που ήταν γεμάτες δόλο. Για να τους δείξει λοιπόν πως έχει εξουσία τόσο στα σώματα όσο και στις ψυχές των ανθρώπων, τόσο να συγχωρεί αμαρτίες όσο και να θεραπεύει τα άρρωστα σώματα, ο Κύριος λέει στον παραλυτικό: «*σοι λέγω, έγειρε και άρον τον κράβαττόν σου και ύπαγε εις τον οίκον σου*» (*Μάρκ. β' 11*). Και μπροστά σε τέτοιο εξουσιαστικό λόγο, ο άρρωστος άνθρωπος «*ηγέρθη ευθέως, και άρας τον κράβαττον εξήλθεν εναντίον πάντων, ώστε εξίστασθαι πάντας και δοξάζειν τον Θεόν λέγοντας ότι ουδέποτε ούτως είδομεν*» (*Μάρκ. Β' 12*). Ο παράλυτος άνθρωπος σηκώθηκε αμέσως, έβαλε το κρεβάτι στον ώμο του και πέρασε μπροστά απ' όλους. Κι όλοι θαύμασαν και δόξασαν το Θεό λέγοντας: τέτοια γεγονότα ποτέ μας δεν είδαμε.

Ας δούμε τώρα πόσες θαυμαστές δυνάμεις φανερώνει διά μιας ο Κύριος:

Διαβάζει τις καρδιές των ανθρώπων και σε μερικές διακρίνει την πίστη, ενώ σε άλλες το δόλο.

Συγχωρεί στην ψυχή τις αμαρτίες και την κάνει υγιή, καθαρή από την πηγή τής αρρώστιας και της αναπηρίας.

Αποκαθιστά την υγεία στο άρρωστο και παραλυτικό σώμα με τη δύναμη του λόγου Του.

Πόσο μεγάλη, πόσο φοβερή και πόσο θαυμαστή και ζωοδότρα είναι η παρουσία τού ζώντος Κυρίου!

Ας έρθουμε όμως κι ας σταθούμε μπροστά στην παρουσία του ζώντος Κυρίου. Το πιο σπουδαίο πράγμα στο δρόμο τής σωτηρίας είναι να προσεγγίσουμε με πίστη την παρουσία τού Κυρίου, να τη νιώσουμε. **Μερικές φορές έρχεται και μας αποκαλύπτεται ο ίδιος ο Κύριος**. Έτσι πήγε στη Μάρθα και τη Μαρία στη Βηθανία, έτσι ξαφνικά εμφανίστηκε στον απόστολο Παύλο στο δρόμο προς τη Δαμασκό, σε άλλους αποστόλους στη θάλασσα της Γαλιλαίας και στο δρόμο προς τους Εμμαούς, στην οικία όπου μπήκε «κεκλεισμένων των θυρών», στη Μαρία τη

Μαγδαληνή στον κήπο και σε πολλούς αγίους σε όνειρα ή οράματα.**Μερικές φορές παρουσίασαν οι απόστολοι ανθρώπους στον Κύριο**, όπως ο Ανδρέας έφερε τον Πέτρο κι ο Φίλιππος το Ναθαναήλ. Οι διάδοχοι των αποστόλων κι οι ιεραπόστολοι έφεραν στο Χριστό χιλιάδες, εκατομμύρια ανθρώπους κι άλλες φορές ο ένας πιστός έφερνε τον άλλο. Αλλά και **άγνωστοι άνθρωποι μερικές φορές προσπάθησαν πολύ μόνοι τους να πλησιάσουν τον Κύριο**, όπως στην περίπτωση των τεσσάρων που άνοιξαν την οροφή τού σπιτιού για να φέρουν τον παραλυτικό φίλο τους μπροστά Του.

Αυτοί είναι **οι τρεις τρόποι** με τους οποίους οι άνθρωποι μπορούν να παρουσιαστούν στον Κύριο. **Εκείνο που πρέπει να κάνουμε εμείς είναι να προσπαθήσουμε πολύ και ν' αγωνιστούμε για να βρεθούμε μπροστά Του**, ώστε να μας βοηθήσει κι Εκείνος να τον προσεγγίσουμε και να μας φωτίσει.**Πρέπει ν' ακολουθήσουμε τους τρείς αυτούς τρόπους σε αντίθετη πορεία**. Αυτό σημαίνει πως πρέπει με πίστη και ζήλο **να κάνουμε ό,τι μπορούμε** για να βρεθούμε μπροστά στον Κύριο. Μετά **ν' ακολουθήσουμε την κλήση και τις εντολές τής αγίας αποστολικής Εκκλησίας**, της Εκκλησίας των πατέρων και των διδασκάλων. Και τελικά, αφού θα έχουμε εκπληρώσει τους δύο πρώτους όρους,**θα πρέπει να περιμένουμε με πίστη κι ελπίδα στο Θεό να μας παρουσιαστεί**, κι η παρουσία Του να μας φωτίσει, να μας ενισχύσει, να μας θεραπεύσει και να μας σώσει.

Το **μέγεθος των προσπαθειών** που πρέπει να καταβάλουμε για ν' ανοίξουμε το δρόμο που μας οδηγεί στην παρουσία του Θεού, φαίνεται από το παράδειγμα των τεσσάρων αυτών αντρών. Δε δίστασαν ν' ανέβουν στην οροφή τού σπιτιού, για να κατεβάσουν και να παρουσιάσουν μπροστά στον Κύριο τον άρρωστο φίλο τους.**Δεν έκαναν πίσω ούτε από ντροπή ούτε από φόβο**. Το παράδειγμα αυτό του μεγάλου ζήλου τους είναι όμοιο με το παράδειγμα της χήρας που ζητούσε πιεστικά και φορτικά από τον άδικο κριτή να τη δικάσει και να την προστατέψει από τον αντίδικό της (*βλ. Λουκ. ιη' 1 -5*). Αυτό σημαίνει πως πρέπει να τηρούμε την εντολή τού Κυρίου και **να κραυγάζουμε μέρα και νύχτα, ωσότου μας ακούσει.** «*κρούετε και ανοιγήσεται υμίν*» (*Ματθ. ζ' 7*), είπε ο Κύριος. Αυτή είναι η εξήγηση που έχουν τα λόγια τού Χριστού: «*Η βασιλεία τού Θεού βιάζεται και βιασταί αρπάζουσιν αυτήν*» (*Ματθ. ια' 12*).

Ο Κύριος ζητά απ' όλους τους πιστούς Του να καταβάλουν κάθε προσπάθεια, να εξαντλήσουν τη δύναμή τους, να εργαστούν όσο κρατά η ημέρα, να προσεύχονται αδιάλειπτα, να ζητήσουν, να κρούσουν, να νηστέψουν και να κάνουν αμέτρητα έργα ελέους. Κι όλ' αυτά ώστε η βασιλεία των ουρανών - η μεγάλη, φοβερή και ζωοποιός παρουσία τού Θεού - ν' ανοιχτεί γι' αυτούς. «*Αγρυπνείτε ουν εν παντί καιρώ, είπε ο Κύριος, ίνα καταξιωθήτε... σταθήναι έμπροσθεν του υιού τού ανθρώπου*» (*Λουκ. κα' 36*). Νά 'χετε προσοχή και εγρήγορση

στην καρδιά σας, **για να μην προσκολληθεί στα γήινα**. Νά 'χετε εγρήγορση στις σκέψεις σας, για να μη σας οδηγούν μακριά από το Θεό. Να προσέχετε τα έργα σας, να διπλασιάζετε τα τάλαντά σας, μην τ' αφήσετε να λιγοστέψουν ή να εξαφανιστούν εντελώς. Ν' αγρυπνείτε διαρκώς, ώστε ο θάνατος να μη σας βρει απροετοίμαστους και αμετανόητους στην αμαρτία σας. Η ορθόδοξη πίστη μας αυτή είναι: ενεργός, προσευχητική, γρηγορούσα. **Αναλώνεται στα δάκρυα** και τους αγώνες. Καμιά άλλη πίστη δε ζητάει τέτοιον αγώνα από τους πιστούς για ν' αξιωθούν να σταθούν μπροστά στον Υιό τού Θεού. Ο Κύριος και Σωτήρας μας ζητάει τον αγώνα αυτόν από τους πιστούς. **Η Εκκλησία επαναλαμβάνει τις εντολές Του από αιώνα σε αιώνα**, από γενιά σε γενιά, φέρνοντας σαν παράδειγμα στους πιστούς τους απειράριθμους και μεγάλους πνευματικούς αγωνιστές που τήρησαν το νόμο του Χριστού κι αξιώθηκαν ν' αποκτήσουν δόξα και ανέκφραστη δύναμη τόσο στον ουρανό όσο και στη γη.

Δεν πρέπει όμως από την άλλη μεριά να πέσουμε στην πλάνη και να νομίσουμε πως από μόνες τους όλες οι προσπάθειες του ανθρώπου κι όλοι οι αγώνες του μπορούν να τον σώσουν. Δεν πρέπει να πιστέψουμε πως ο άνθρωπος με τις προσπάθειες και τον αγώνα του θα μπορέσει μόνος του να παραστεί μπροστά στο ζώντα Θεό. Αν ο Θεός δεν το θελήσει, κανένας θνητός δεν μπορεί να δει το πρόσωπό Του. Ο ίδιος ο Κύριος που καθόρισε τον αγώνα και τις προσπάθειες του ανθρώπου, λέει: «*Όταν ποιήσητε πάντα τα διαταχθέντα υμίν, λέγετε ότι δούλοι αχρείοι εσμεν, ότι ο ωφείλομεν ποιήσαι πεποιήκαμεν*» (*Λουκ. ιζ' 10*). Και σε κάποιο άλλο σημείο λέει: «***Ουδείς δύναται ελθείν πρός με, εάν μη ο πατήρ ο πέμψας με ελκύσει αυτόν***» (*Ιωάν. στ' 44*). Κι αλλού πάλι: «***Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν***» (*Ιωάν. ιε' 5*). Κι ο απόστολος Παύλος για το ίδιο θέμα: «***Χάριτί εστε σεσωσμένοι***» (*Εφ. β' 5*).

Μετά απ' όλ' αυτά τί μπορούμε να πούμε; Μήπως πρέπει να σκεφτούμε πως είναι μάταιοι όλοι οι αγώνες κι οι προσπάθειες που κάνουμε για τη σωτηρία μας; Μήπως πρέπει να τα εγκαταλείψουμε όλα και να περιμένουμε από τον ίδιο τον Κύριο, με τη δύναμη και την εξουσία που έχει, να μας παρουσιάσει ενώπιόν Του; Δε λέει ο προφήτης Ησαΐας πως «*ως ράκος αποκαθημένης πάσα η δικαιοσύνη ημών*» (ξδ' 6); **Τί πρέπει να κάνουμε τότε; Να εγκαταλείψουμε κάθε προσπάθειά μας, όλους τους αγώνες μας;** Μα τότε δε θα γίνουμε ίδιοι με τον οκνηρό δούλο, που έσκαψε και έκρυψε το τάλαντο που του εμπιστεύτηκε ο Κύριος στη γη, και τον οποίο επέπληξε ο Κύριος με τα λόγια, «*πονηρέ δούλε και οκνηρέ*!» (*Ματθ. κε' 26*);

Πρέπει να σοβαρευτούμε και ν' ασκηθούμε στην τήρηση όλων των εντολών τού Κυρίου. **Πρέπει να καταβάλλουμε ό,τι είναι δυνατό από την πλευρά μας** , μα ανήκει στη δύναμη του Θεού να ευλογήσει τις προσπάθειές μας και να μας παρουσιάσει ενώπιόν Του. Ο **απόστολος Παύλος** έχει δώσει μια πολύ καλή εξήγηση

πάνω σ’ αυτό το θέμα. Λέει: «***Εγώ εφύτευσα, Απολλώς επότισεν, αλλ’ ο Θεός ηύξανεν ώστε ούτε ο φυτεύων εστί τι ούτε ο ποτίζων, αλλ ’ ο αυξάνων Θεός***» (*Α' Κορ. γ' 6-7*). **Όλα επομένως εξαρτιώνται από το Θεό, από τη δύναμη, τη σοφία και το έλεός Του**. **Εμείς πρέπει να φυτεύουμε και να ποτίζουμε**. Δεν πρέπει να εγκαταλείψουμε τα καθήκοντά μας αυτά, γιατί διαφορετικά θα κινδυνεύσουμε να καταδικαστούμε στον αιώνιο θάνατο.

Το καθήκον τού γεωργού είναι να σπέρνει και να ποτίζει. Από το Θεό όμως, από τη δύναμη, τη σοφία και το έλεός Του, εξαρτάται αν ο σπόρος θα ριζώσει ή όχι, αν θ’ αναπτυχθεί και θα βγάλει καρπούς.

Είναι χρέος τού επιστήμονα να ερευνά και να ψάχνει, μα ανήκει στο Θεό, στη δύναμη, τη σοφία και το έλεός Του, αν η γνώση θα του αποκαλυφτεί ή όχι.

Είναι καθήκον των γονιών ν’ αναθρέψουν τα παιδιά τους και να τα μάθουν το φόβο τού Θεού, μα είναι στη δύναμη, τη σοφία και το έλεός Του ο χρόνος της ζωής τους.

Είναι χρέος των ιερέων να διδάσκουν, να παρακαλούν, να επιτιμούν και να καθοδηγούν τους πιστούς. Το αν οι προσπάθειές τους θα καρποφορήσουν όμως είναι στη δύναμη, τη σοφία και το έλεος τού Θεού.

Είναι καθήκον όλων μας να προσπαθήσουμε και ν’ αγωνιστούμε για ν’ αξιωθούμε να σταθούμε μπροστά στον Υιό του Θεού, ανήκει όμως στη δύναμη, τη σοφία και το έλεός Του αν θα μας επιτραπεί να τον πλησιάσουμε.

Δεν πρέπει ν’ αγωνιζόμαστε χωρίς ελπίδα στο έλεος του Θεού. Εύχομαι όλες μας οι προσπάθειες να φωτίζονται από το φώς τής ελπίδας πως ο Κύριος είναι κοντά μας, δίπλα μας. Πως θα μας δεχτεί μπροστά στο φώς τού προσώπου Του. **Δεν υπάρχει πιο βαθιά και πιο ανεξάντλητη πηγή από το έλεος τού Θεού** . Όταν ο Ασωτος Υιός μετάνιωσε για την τρομερή πτώση του στο επίπεδο των χοίρων, ο εύσπλαχνος πατέρας έτρεξε να τον συναντήσει, τον αγκάλιασε και τον συχώρεσε.**Ο Θεός δεν αποκάμει να τρέχει για να συναντήσει τα μετανιωμένα παιδιά Του. Απλώνει το χέρι Του σε όλους εκείνους που θέλουν να γυρίσουν κοντά Του**. «*Εξεπέτασα τας χείρας μου όλην την ημέραν προς λαόν απειθούντα και αντιλέγοντα*», είπε ο Κύριος για τους Ιουδαίους (*Ησ. ξε' 2*). Αν ο Κύριος απλώνει το χέρι Του στους απειθούντες και τους αντιλέγοντες, δε θα το κάνει στον υπάκουο; Ο υπάκουος προφήτης Δαβίδ λέει: «*Προωρώμην τον Κύριον ενώπιόν μου διαπαντός, ότι εκ δεξιών μού εστιν, ίνα μη σαλευθώ*» (*Ψαλμ. ιε' 9*). **Σ’ εκείνους που αγωνίζονται για τη σωτηρία τους, ο Κύριος δεν αρνείται την παρουσία Του**.

Δεν πρέπει να λογαριάζουμε μάταιες τις προσπάθειές μας, όπως κάνουν οι άθεοι κι οι απελπισμένοι άνθρωποι. Εμείς **πρέπει ν' αγωνιζόμαστε, να καταβάλλουμε κάθε δυνατή προσπάθεια, και ταυτόχρονα να ελπίζουμε στο έλεος του Θεού**. Ιδιαίτερα την περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής **πρέπει να διπλασιάζουμε τους αγώνες μας**, όπως συνιστά και η αγία Εκκλησία μας. Μακάρι το δρόμο μας αυτόν να τον φωτίζει το παράδειγμα των τεσσάρων ανθρώπων που σκαρφάλωσαν στην οροφή και την άνοιξαν, για ν' αποθέσουν μπροστά στα πόδια τού Κυρίου τον πέμπτο απ' αυτούς, το φίλο τους που έπασχε από παραλυσία.**Αν το ένα πέμπτο τής ψυχής μας είναι παράλυτο ή άρρωστο, ας σπεύσουμε με τα άλλα υγιή τέσσερα πέμπτα στον Κύριο**. **Εκείνος θα θεραπεύσει το άρρωστο κομμάτι που έχουμε μέσα μας**. Αν κάποια από τις αισθήσεις μας έχει σκανδαλιστεί με τον κόσμο αυτόν κι αυτό την έκαμε αδύνατη κι άρρωστη, **ας τρέξουμε στον Κύριο με τις άλλες τέσσερις υγιείς αισθήσεις**. **Εκείνος θα σπλαχνιστεί την άρρωστη αίσθησή μας και θα την θεραπεύσει**.

Όταν ένα μέρος τού σώματος ασθενεί, ο γιατρός συνιστά δύο είδη θεραπείας: τη φροντίδα και την καλή σίτιση του υπόλοιπου σώματος, ώστε το υγιές μέρος να δυναμώσει περισσότερο, να γίνει πιο δυνατό, για να μπορέσει ν' αντισταθεί στο άρρωστο. **Το ίδιο γίνεται και με τις ψυχές μας. Αν μέσα μας, στο νου μας, έχουμε αμφιβολίες, ας προσπαθήσουμε με την καρδιά και την ψυχή να ενισχύσουμε την πίστη μας και με τη βοήθεια του Κυρίου να θεραπεύσουμε και να δυναμώσουμε τον άρρωστο νου μας**. Αν αμαρτήσαμε επειδή ξεχάσαμε την προσευχή, ας σπεύσουμε να κάνουμε έργα ελέους για ν' αποκαταστήσουμε την προσευχητική μας διάθεση.

Ο Κύριος θα δει την πίστη μας, τις προσπάθειες και τον αγώνα μας και θα μας ελεήσει. Εκείνος με το αμέτρητο έλεός Του θα μας επιτρέψει να παρουσιαστούμε ενώπιόν Του, μπροστά στην αθάνατη και ζωοδότρα παρουσία από την οποία παίρνουν ζωή, ενισχύονται και χαροποιούνται οι αναρίθμητες αγγελικές δυνάμεις κι ο στρατός των αγίων. Στον Κύριο και Σωτήρα μας Ιησού Χριστό πρέπει ο αίνος κι η δόξα, μαζί με τον Πατέρα και το Αγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Πηγή: «Καιρός Μετανοίας» Ομιλίες Β', Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Επιμέλεια – Μετάφραση – Κεντρική διάθεση: Πέτρος Μπότσης)
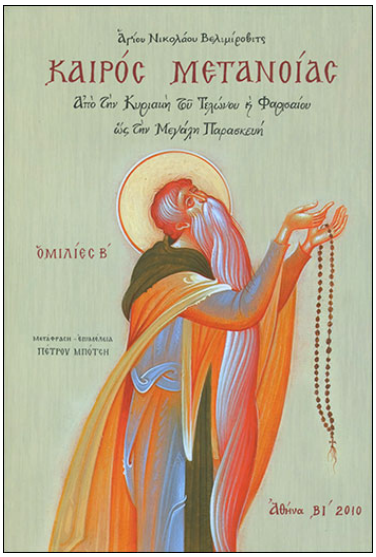
Συνιστούμε ανεπιφύλακτα στους επισκέπτες της ιστοσελίδος μας το εξαιρετικό βιβλίο με τις ομιλίες του Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς: